

Sygn. akt I NO 22/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)
SSN Janusz Niczyporuk (sprawozdawca)
SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z odwołania L. S.

od decyzji Ministra Sprawiedliwości (...) z dnia 26 lutego 2021 r.

w przedmiocie odmowy udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 24 czerwca 2021 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z 26 lutego 2021 r. (...) Minister Sprawiedliwości, działając na podstawie art. 93 § 1, § 3 i § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 2072 z późn. zm.; dalej: p.u.s.p.), odmówił L. S. – sędziemu Sądu Okręgowego w Katowicach (dalej: Skarżąca) udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

W decyzji wskazano, że Skarżąca pismem z 22 stycznia 2021 r. wniosła o udzielenie płatnego urlopu dla poratowania zdrowia na okres 6 miesięcy (od 18 lutego 2021 r. do 18 sierpnia 2021 r.). Powodem były zaburzenia pamięci,

które w jej ocenie rozpoczęły się od 2019 r., ponadto rozpoznano zespół jelita drażliwego. Skarżąca była też diagnozowana neurologicznie oraz ginekologicznie. W 2020 r. zaburzenia pamięci zaczęły się nasilać, a towarzyszyły im: bezsenność, lęki, płaczliwość, zaburzenia gastryczne oraz dolegliwości skórne. Problemy z pamięcią i koncentracją spowodowały, że Skarżąca nie mogła pracować. Pojawienie się pandemii wywołało dodatkowy lęk związany z obawą o zdrowie i życie swoje oraz najbliższych. Utrudniało to codzienne funkcjonowanie, wobec czego podjęła leczenie psychiatryczne, które przyniosło częściową poprawę stanu zdrowia. Skarżąca dołączyła do wniosku dokumentację medyczną potwierdzającą wskazane rozpoznanie oraz przebieg leczenia, tj. sporządzone przez lekarza psychiatrę zaświadczenie lekarskie z 13 stycznia 2021 r.; informację od lekarza gastrologa z 15 listopada 2019 r.; sporządzone przez lekarza ginekologa zaświadczenie lekarskie z 6 listopada 2020 r.; kartę informacyjną leczenia szpitalnego z Oddziału Neurologicznego oraz opis historii choroby z poradni neurologicznej z 16 grudnia 2019 r.

Z uwagi na to, że Skarżąca była leczona przez lekarza psychiatrę od sierpnia 2020 r., pismem z 4 lutego 2021 r. została zobowiązana do uzupełnienia wniosku, poprzez przedstawienie zaświadczenia lekarskiego, wskazującego: czy obecnie występuje u niej choroba, która czasowo uniemożliwia wykonywanie obowiązków zawodowych, a jeśli tak, to jaka; czy leczenie choroby wymaga czasowego powstrzymania się od pełnienia służby na stanowisku sędziego; z jakich powodów dotychczas wdrożony i trwający 5 miesięcy sposób leczenia nie doprowadził do uzyskania poprawy stanu zdrowia pozwalają na powrót do pracy; jakie leczenie jest planowane i jakie okoliczności wskazują, że doprowadzi ono do uzyskania poprawy stanu zdrowia pozwalającej na powrót do wykonywania obowiązków sędziego; czy i dlaczego skuteczność planowanego leczenia uzależniona jest od powstrzymania się od wykonywania obowiązków zawodowych w warunkach korzystania z urlopu dla poratowania zdrowia; czy i z jakich powodów zalecone leczenie wymaga udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia na okres 6 miesięcy.

W odpowiedzi Skarżąca przedstawiła zaświadczenie z 11 lutego 2021 r., sporządzone przez lekarza psychiatrę, którym zostało potwierdzone, że jest leczona z powodu zaburzeń depresyjnych i lękowych, oraz że obecnie uzyskano

częściową poprawę w zakresie stanów niepokoju, lęku i zaburzeń snu. Utrzymują się trudności z koncentracją uwagi i zaburzenia pamięci operacyjnej, a w sytuacjach stresowych nasilenie objawów ze strony układu pokarmowego. Wskazano, że kontynuowane jest leczenie farmakologiczne, które z uwagi na łączny czas trwania objawów, dotychczasowy przebieg leczenia i standardy lecznicze powinno trwać łącznie minimum 12 miesięcy. Wyjaśniono, że stosowane leczenie w zakresie zaburzeń pamięci i koncentracji uwagi uniemożliwia obecnie powrót do pracy. Rozważana jest zmiana leczenia psychofarmakologicznego oraz wdrożenie psychoterapii w celu poprawy radzenia sobie ze stresem. W opinii lekarza psychiatry związek choroby ze stresem związanym z wykonywaniem pracy zawodowej, która ma wpływ na nasilanie objawów, powoduje, że powrót do pracy w znacznym stopniu utrudniałby i wydłużał proces terapeutyczny. Ponadto lekarz stwierdził, że dotychczasowy przebieg leczenia oraz motywacja pacjentki wskazują na korzystne rokowania co do powrotu do zdrowia. Konieczne jest jednak kontynuowanie leczenia i powstrzymanie się od obowiązków zawodowych na okres 6 miesięcy.

Uzasadniając odmowę udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia Minister Sprawiedliwości wyjaśnił, że zgodnie z art. 93 § 1 p.u.s.p. sędziemu można udzielić płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, jeżeli leczenie to wymaga powstrzymania się od pełnienia służby. Udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia jest możliwe, gdy w sposób niebudzący wątpliwości zostanie ustalone, że zachodzą wskazane w ustawie przesłanki do jego udzielenia. Należy przy tym zaznaczyć, że nie każda choroba, która uzasadnia wystawienie przez lekarza zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby, może uzasadnić udzielenie przedmiotowego urlopu. Konieczne jest zaistnienie szczególnych okoliczności, które w świetle przedstawionej dokumentacji medycznej, z uwzględnieniem dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób jednoznaczny wskazują, że udzielenie przedmiotowego urlopu będzie miało istotne znaczenie dla prowadzonego leczenia. Minister Sprawiedliwości nie jest przy tym związany treścią przedstawionych przez sędziego zaświadczeń lekarskich, a decyduje w przedmiocie udzielenia urlopu

dla poratowania zdrowia nie jest tylko prostą akceptacją wniosku sędziego i opinii sformułowanej przez lekarza w załączonym przez sędziego zaświadczeniu.

W ocenie Ministra Sprawiedliwości przedstawiona przez Skarżącą dokumentacja medyczna podlega ocenie pod kątem tego, czy w świetle stwierdzonych w niej faktów materializują się przesłanki przemawiające za udzieleniem sędziemu urlopu dla poratowania zdrowia. Przeprowadzona analiza i ocena dokumentacji medycznej muszą wskazywać, że konieczne jest udzielenie sędziemu urlopu dla poratowania zdrowia w zawnioskowanym przez niego okresie. Dla podjęcia decyzji, o której mowa w art. 93 § 1 p.u.s.p. kluczowe jest ustalenie tego, czy urlop jest niezbędny dla poratowania zdrowia oraz ocena rekomendowanego sposobu leczenia. Zdaniem Ministra Sprawiedliwości, analiza przedstawionych przez sędziego L. S. zaświadczeń (z 13 stycznia 2021 r. i 11 lutego 2021 r.) nie pozwala ustalić, na czym polegało dotychczasowe, trwające już 5 miesięcy leczenie oraz dlaczego okazało się nieskuteczne, mimo że w tym czasie sędzia nie wykonywała obowiązków zawodowych. Brak jest danych pozwalających na zweryfikowanie stanowiska, aby warunkiem *sine qua non* przeprowadzenia i skuteczności zaproponowanego sposobu leczenia było korzystanie przez sędzię z urlopu dla poratowania zdrowia. Rozpoznana choroba (zaburzenia depresyjne i lękowe mieszane) ma charakter przewlekły i jak wynika ze złożonych zaświadczeń, jej przyczyna tkwi w trudnościach z radzeniem sobie z problemami zawodowymi. Z ogólnodostępnych informacji wynika, że terapia depresji jest długotrwała, a leki przeciwdepresyjne nie mają działania doraźnego i nie przynoszą natychmiastowej ulgi. Efekty ich działania są widoczne po co najmniej 3-4 tygodniach i zazwyczaj pozwalają na powrót do normalnej aktywności życiowej i zawodowej. Po uzyskaniu odpowiedniej poprawy samopoczucia konieczne jest dalsze, profilaktyczne przyjmowanie leku przez co najmniej 6-12 miesięcy (w przypadku kolejnego epizodu depresji nawet dłużej). Postępowanie takie ma na celu zabezpieczenie pacjenta przed nawrotem choroby. Należy przy tym wskazać, że leczenie tego typu zaburzeń, poprzez stosowanie wyłącznie środków farmakologicznych jest postępowaniem jedynie objawowym, które nie eliminuje przyczyn dolegliwości ani nie wpływa na umiejętność radzenia sobie z sytuacjami i zdarzeniami je wywołującymi. Leczenie takich zaburzeń dla pełnej skuteczności powinno być

uzupełnione psychoterapią i psychoedukacją skierowaną na rozwiązywanie problemów.

Minister Sprawiedliwości wyjaśnił nadto, że pomimo długotrwałego braku efektów leczenia, nie wdrożono innego sposobu leczenia. Brak jest przy tym informacji wskazującej na złą tolerancję leków albo istnienie przeciwwskazań medycznych do zastosowania intensywniejszego leczenia farmakologicznego. W ocenie Ministra Sprawiedliwości, przy braku informacji wskazujących, dlaczego dotychczas taka terapia nie została wdrożona, jest to podstawa do przyjęcia, że udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia będzie jedynie przerwą w pracy, czasowo pozwalającą na unikanie stresu i nie pozwoli na osiągnięcie trwałej poprawy stanu zdrowia. Podejmując działania terapeutyczne, Skarżąca powinna natomiast nabyć umiejętności pozwalające na radzenie sobie ze stresem zawodowym, który jest nierozzerwalnie związany z pracą sędziego. Należy wskazać, że z treści wniosku nie wynika, by w pracy zawodowej Skarżącej doszło do nadzwyczajnych sytuacji, odbiegających od tych, które w sposób oczywisty związane są z pracą sędziego.

Końcowo Minister Sprawiedliwości zaznaczył, że przez okres 6 miesięcy Skarżąca nie wykonywała obowiązków zawodowych i jednocześnie pozostawała w tym okresie pod opieką lekarską, a mimo że okres leczenia odpowiadał okresowi wnioskowanego urlopu, nie doprowadziło to do uzyskania poprawy stanu zdrowia. Wymaga podkreślenia, że to nie fakt udzielenia urlopu jest warunkiem koniecznym do podjęcia określonego leczenia, ale dopiero podjęcie leczenia może uzasadniać udzielenie urlopu. Dotychczasowy przebieg leczenia, długość jego trwania, nieskonkretyzowane zalecenia lekarskie co dalszego leczenia przemawiają przeciwko udzieleniu wnioskowanego urlopu.

L. S. złożyła odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej uchylenie i udzielenie płatnego urlopu dla poratowania zdrowia zgodnie z wnioskiem, ewentualnie o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie:

I. przepisów prawa materialnego, tj.

1. art. 93 § 1 p.u.s.p., poprzez niepoczynienie stosownych ustaleń faktycznych odnoszących się do przesłanek zastosowanej normy prawa

materialnego, a w konsekwencji wadliwą subsumpcję stanu faktycznego do powołanej normy prawnej;

2. art. 93 § 1 p.u.s.p., poprzez niezastosowanie powołanego przepisu w sytuacji, w której z przedłożonej dokumentacji medycznej, w tym w szczególności dwóch zaświadczeń lekarza psychiatry, wynikają wszystkie okoliczności faktyczne stanowiące przesłanki do zastosowania powołanego przepisu, co winno skutkować zastosowaniem art. 93 § 1 p.u.s.p i udzieleniem płatnego urlopu dla poratowania zdrowia zgodnie z wnioskiem;

1. przepisów prawa procesowego, tj.

1. art. 316 § 1 k.p.c., poprzez pominięcie przy wydaniu decyzji istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności faktycznych sprawy, wynikających z przedłożonej dokumentacji medycznej, jak i treści wniosku, które miałyby wpływ na wynik sprawy, bowiem w wypadku wzięcia ich pod uwagę winny one skutkować przyznaniem urlopu dla poratowania zdrowia;

2. art. 327¹ 1 § pkt 1 k.p.c., poprzez sporządzenie uzasadnienia nie odpowiadającego wymaganiom stawianym przez przepisy prawa, polegające na niewskazaniu faktów, które uznano za udowodnione i niewskazanie, czy i dlaczego odmówiono wiary przedłożonej dokumentacji medycznej, z której wynika, że od dłuższego czasu Skarżąca cierpi na postępujące zaburzenia pamięci i koncentracji, które były wynikiem przepracowania, przeciążenia i przewlekłego stresu (spowodowało to poszukiwania pomocy u kolejnych specjalistów, co było jedną z głównych przyczyn, które uniemożliwiały wykonywanie pracy zawodowej), a nadto niewskazanie przyczyny odmówienia wiarygodności i mocy dowodowej zaświadczeniom lekarskim lekarza psychiatry: M. P. z 13 stycznia 2021 r. oraz z dnia 11 lutego 2021 r., z których wynika, że zachodzą wszystkie przesłanki udzielania urlopu dla poratowania zdrowia, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy;

3. art. 278 § 1 pkt 1 k.p.c., poprzez nieuwzględnienie i pominięcie okoliczności faktycznych dotyczących stanu zdrowia, wynikających z dokumentacji medycznej, w tym dokumentacji neurologicznej, zaświadczenia lekarza ginekologa, a w szczególności zaświadczeń lekarza psychiatry M. P. z dnia 13 stycznia 2021 r. i

z dnia 11 lutego 2021 r., z których wynikają wszystkie przesłanki do udzielania płatnego urlopu dla poratowania zdrowia i zastąpienie ich przy braku u organu podejmującego decyzję wiadomości specjalnych nieznanego pochodzenia „ogólnodostępnymi informacjami” które nie mogą dotyczyć konkretnego przypadku klinicznego, bowiem każdy człowiek inaczej przechodzi chorobę, a oceny jego konkretnego wypadku mogą dokonać jedynie osoby mające wiedzę specjalną, to jest lekarze stosowanej specjalności, a nadto przy braku wiadomości specjalnych poprzez wypowiedanie się w uzasadnieniu decyzji co do sposobów leczenia i jego kolejności, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, w sytuacji gdy lekarze specjaliści stwierdzili, że cierpię na zaburzenia pamięci, a lekarz psychiatra stwierdziła w dwóch powołanych zaświadczeniach, że nadto zaburzenia depresyjne – lekowe, co jest wynikiem przewlekłego stresu i przepracowania, a z uwagi na łączny okres objawów i przebieg leczenia leczenie farmakologiczne będzie trwało minimum 12 miesięcy, a nadto rozważana jest zmiana psychofarmakoterapii i psychoterapia. Nadto nieuwzględnienie i pominięcie okoliczności faktycznych wynikających z zaświadczeń lekarza psychiatry M. P. z dnia 13 stycznia 2021 r. i z dnia 11 lutego 2021 r. lekarz psychiatra, z których wprost wynika, że utrzymujące w szczególności zaburzenia funkcji poznawczych uniemożliwiają powrót do pracy zawodowej, a jednoznaczny związek objawów chorobowych z wykonywaniem zawodu sędziego powoduje, że dalsze leczenie wymaga powstrzymania się od wykonywania obowiązków służbowych i powinno się odbywać w warunkach urlopu dla poratowania zdrowia i tak przeprowadzone leczenie, a w dalszej kolejności psychoterapia rokuje poprawą stanu zdrowia i powrotem do pracy.

W uzasadnieniu odwołania Skarżąca przedstawiła argumenty potwierdzające przedstawione zarzuty.

Minister Sprawiedliwości, zajmując stanowisko w sprawie, wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 93 § 1 p.u.s.p., sędziemu można udzielić płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, jeżeli leczenie wymaga powstrzymania się od pełnienia służby. Urlop dla poratowania zdrowia udzielany jest przez Ministra Sprawiedliwości i nie może on przekraczać sześciu miesięcy (art. 93 § 2 i 3 p.u.s.p.). W przypadku odmowy udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia sędziemu przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego. Termin na jego złożenie wynosi 14 dni od dnia otrzymania odmowy (art. 93 § 4 p.u.s.p.).

W judykaturze Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, że decyzja Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia, wydana na podstawie art. 93 § 1 p.u.s.p., nie może mieć charakteru swobodnego (wyroki Sądu Najwyższego z 15 marca 2018 r., III KRS 1/18; z 7 maja 2019 r., I NO 34/19). Ponadto, pomimo tego, że przepis art. 93 p.u.s.p. nie precyzuje trybu jej podejmowania oraz nie określa zasad procedowania w tym przedmiocie, to biorąc pod uwagę charakter tego urlopu (urlop udzielany „dla poratowania zdrowia”), który wiąże się z oceną stanu zdrowia sędziego i rekomendowanym sposobem leczenia, należy przyjąć, że rozważając potrzebę jego udzielenia Minister Sprawiedliwości musi się opierać w niezbędnym zakresie (wyznaczonym przez indywidualne okoliczności każdego przypadku), na dokumentacji medycznej dotyczącej stanu zdrowia sędziego, odnoszącej się zarówno do choroby stanowiącej przyczynę złożenia wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia, jak i widoków na zakończone powodzeniem leczenie (w okresie, na który został zawniioskowany urlop na wskazany cel). Taki sposób postępowania nie wynika wprost z regulacji przepisu art. 93 p.u.s.p., jednakże analiza istoty instytucji sprzeciwia się uznaniu, że Minister Sprawiedliwości przy podejmowaniu decyzji może odstąpić od zbadania istnienia okoliczności przemawiających za udzieleniem urlopu dla poratowania zdrowia. To wymaga dysponowania odpowiednim materiałem dowodowym (wyrok Sądu Najwyższego z 7 maja 2019 r., I NO 34/19). W konsekwencji, w orzecznictwie przyjmuje się, że przy ocenie zasadności wniosku sędziego złożonego w trybie art. 93 p.u.s.p., każdorazowo konieczna jest analiza spełnienia następujących przesłanek: wystąpienie konkretnej choroby czasowo uniemożliwiającej wykonywanie obowiązków zawodowych; leczenie wymagające

czasowego powstrzymania się przez sędziego od pełnienia służby; możliwość udzielenia urlopu tylko w konkretnym celu, który wiąże się z przeprowadzeniem planowanego leczenia (zleconego przez lekarza); posiadanie zaświadczenia lekarskiego; przyznanie urlopu jest następstwem tego, że zaplanowane leczenie rokuje powrót sędziego do pełnienia służby (wyrok Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2019 r., I NO 30/18).

Odnosząc się teraz do sposobu postępowania przed Sądem Najwyższym, w przedmiocie odwołania sędziego od decyzji odmawiającej udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia, wskazać należy, że zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, wyrażonym przykładowo w wyroku z 18 marca 2018 r., III KRS 1/18, jego zakres musi zostać określony w drodze wykładni, skoro nie został odrębnie uregulowany w p.u.s.p. Ukształtowanie postępowania w sekwencji Minister Sprawiedliwości, a następnie odwołanie do Sądu Najwyższego, wyklucza tryb postępowania przed sądem powszechnym. Oznacza to odrębne unormowanie prawa do urlopu dla poratowania zdrowia w sposób inny, niż zwykły tryb postępowania przed sądem powszechnym. W takim układzie zależnościami punktem wyjścia do oceny zakresu postępowania przed Sądem Najwyższym jest ustawa z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2021, poz. 154), zgodnie z którą Sąd Najwyższy powołany został do sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecnictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych (art. 1 pkt 1a). Dalsze uregulowania (rozdział 8 – postępowanie przed Sądem Najwyższym) wyznacza sposób procedowania z perspektywy możliwej aktywności w toku postępowania. Suma wskazanych uwag oznacza, że Sąd Najwyższy nie działa instancyjnie, nie prowadzi postępowania dowodowego ani jego nie ponawia i nie poszerza. Tym samym jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, a sprawę rozpoznaje w granicach odwołania. Wobec tego (argument z art. 398³ § 1 k.p.c. *in fine*) odwołanie można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub też na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Podstawą nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny

dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Co prawda Skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie i naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, lecz nie można ich doszukać się w zaistniałym stanie faktycznym. Sformułowane przez Skarżącą zarzuty sprowadzają się bowiem do polemiki z zawartym w uzasadnieniu decyzji ustaleniem faktów i oceną dowodów, co w świetle powołanego wyżej art. 398³ § 3 k.p.c. nie może być podstawą odwołania.

Ogólnie wskazać należy, że uwzględnienie wniosku o udzielenie urlopu na poratowanie zdrowia musi być uzasadnione schorzeniem wymagającym leczenia celem poratowania zdrowia sędziego, zaś zalecona terapia ma umożliwiać sędziemu wykonywanie obowiązków zawodowych po okresie jej trwania. Zatem przeprowadzenie zaleconej terapii powinno prowadzić do poprawy zdrowia, pozwalającej sędziemu na dalsze pełnienie służby. Warunkiem jego udzielenia jest więc zaistnienie szczególnych okoliczności, które w świetle przedstawionej dokumentacji medycznej, z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego w sposób jednoznaczny wskazują, że udzielenie przedmiotowego urlopu będzie miało istotne znaczenie dla prowadzonego leczenia oraz jego rezultatu.

Jeżeli chodzi o zaświadczenia lekarskie wydane przez lekarza ginekologa oraz gastrologa, jak również historię choroby z poradni neurologicznej, wskazać należy, zgodnie ze stanowiskiem wskazanym w odpowiedzi na odwołanie, że stanowiły one jedynie wynik konsultacji lekarskich, z których nie wynikał zamiar kontynuowania leczenia. Natomiast odnosząc się do zaświadczeń lekarzy psychiatrów, z 13 stycznia 2021 r. oraz 11 lutego 2021 r., wyjaśnić należy, że z ich treści nie można ustalić na czym polegało dotychczasowe leczenie (trwające 5 miesięcy) oraz dlaczego leczenie okazało się nieskuteczne, pomimo że w tym czasie Skarżąca nie wykonywała obowiązków zawodowych. Co prawda w zaświadczeniu z 11 lutego 2021 r. wskazuje się na konieczność zmiany farmakoterapii, lecz wskazanie to ma charakter rozważań, w ramach których nie ma wyjaśnienia przyczyny braku efektów leczenia oraz reakcji na ten stan we wcześniejszej fazie choroby, w szczególności możliwości przeprowadzenia terapii inaczej, niż w ramach korzystania przez Skarżącą z płatnego urlopu dla

poratowania życia. W zaświadczeniu tym wskazuje się jedynie, że terapia powinna odbywać się w ramach urlopu dla poratowania zdrowia. Niestety nie można w nim doszukać się informacji o istotnych zagadnieniach, wyeksponowanych w piśmie z 4 lutego 2021 r. przez Ministra Sprawiedliwości, które mogłyby ostatecznie wpłynąć na wydanie przez niego pozytywnej decyzji. Treść zaświadczenia z 11 lutego 2021 r. wymusiła zatem wydanie negatywnej decyzji przez Ministra Sprawiedliwości, co skutkowało odmową udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

Jednocześnie podkreślić należy, że p.u.s.p. nie przewiduje ograniczeń w zakresie ponawiania wniosku o urlop dla poratowania zdrowia. Tym samym Skarżąca może ponowić swój wniosek, o ile uzyska zaświadczenie lekarskie zawierające informacje pozwalające Ministrowi Sprawiedliwości dokonać miarodajnej oceny w świetle art. 93 § 1 p.u.s.p.

Biorąc pod uwagę wskazane okoliczności decyzja Ministra Sprawiedliwości odmawiająca Skarżącej przyznania urlopu dla poratowania zdrowia odpowiada prawu. Wbrew twierdzeniom Skarżącej, nie doszło w rozpoznawanej sprawie do naruszenia art. 93 § 1 p.u.s.p.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 93 § 4 p.u.s.p. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., oddalił odwołanie.